

РЕШЕНИЕ

№ 2454

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 13.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **8144** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на В. А. М., гражданка на Руската Федерация, [дата на раждане] в Руската Федерация, подадена чрез адв. А. Г., срещу отказ за издаване на виза вид „D“, постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в Руската Федерация – [населено място], по заявление за издаване на виза от 09.06.2022 г.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на акта поради противоречието му с материалноправните разпоредби, несъответствие с целта на закона, допуснато съществено процесуално нарушение и липса на делегирана компетентност на органа. Посочва се, че жалбоподателката е представител по пълномощие на Търговско представителство с наименование „Алина Валериевна Михеева“ ЕТ, което е вписано в Българската търговско-промишлена палата (Б.). Твърди се, че органът само формално се е позовал на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, тъй като е изпълнено условието на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ за издаване на исканата виза. Заявяват се нарушения на чл. 14 и чл. 17 от КЗПЧОС от страна на българската държава.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателката, представлявана от адв. Г., моли съда да отмени оспорения отказ за издаване на виза. Твърди, че същият е нищожен поради липса на компетентност на издателя му към датата на неговото

постановяване. Заявява, че не претендира разноски.

Ответникът - завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в Руската Федерация – [населено място], не изразява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 09.06.2022 г. В. А. М., гражданка на Руската Федерация, [дата на раждане] в Руската Федерация, е поискала от консулската служба в Посолството на Република България в Руската Федерация – [населено място], издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в РБ. Към заявлението са приложени копие на документ за самоличност на лицето В. А. М., нотариални актове за придобиване на недвижими имоти на територията на България от А. В. М.; решение за вписване в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата № 0...0206338/30.05.2022 г. и сертификат № 1521/06.06.2022 г. относно вписване на търговско представителство с наименование „А. В. М.“ Едноличен търговец, със седалище [населено място], Р. Федерация; декларация от 13.04.2022 г. от А. В. М. и А. Г. М., с която декларират, че дават съгласието си дъщеря им В. М. да живее в недвижим имот, както следва: апартамент А113, находящ се в жилищна сграда „А.“ в [населено място], местност А., хотелски комплекс „С. Т.“, ведно с прилежащо мазе А1М3, да го стопанисва и ползва; договор за наем от 08.06.2022 г. по отношение на недвижим имот – апартамент № К241, находящ се в жилищна сграда „К., [населено място], местност А., хотелски комплекс „С. Т.“, сключен на 08.06.2022 г. между А. Г. М. като наемодател и В. М. като наемател. Видно от копие на виза вид „С“, издадена от Р България, жалбоподателката М. е получила право на пребиваване в страната за срок от 90 дни (доколкото е видно от частично нечетливото копие).

Оспореният в настоящото производство отказ за издаване на виза вид „D“, издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в М., Р. Федерация, по заявление на В. М. е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 26, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), като в мотивите към него (в допълнителни забележки) е посочено, че търговското представителство е във формата на едноличен търговец, а не на търговско дружество. По делото не са представени данни за проведена съгласувателна процедура по реда на чл. 30 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) и получаване на становища от дирекция „Миграция“ при МВР и ДАНС във връзка с подаденото от жалбоподателката заявление за издаване на виза.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира нарушение на чл. 14 и чл. 17 от ЕКПЧ, следователно жалбата попада в предвиденото от закона изключение и като допустима следва да бъде разгледана по същество.

Оспореният административен акт е издаден в писмена форма, като същият е обективизиран в стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза - Приложение № 7 към НУРИВОВР, съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1

НУРИВОВР. Посочено е правното основание за постановяване на отказа, както чрез цифровото му изражение - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, така и със словесното описание на нормата - кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, тъй като не е изпълнено условието на чл. 26, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България. В тази връзка органът е приел, че търговското представителство е във формата на едноличен търговец, а не на търговско дружество. С оглед на това е изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Допуснато е обаче нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 8, предл. първо от АПК, тъй като липсва дата на издаване на акта. Такава се изисква и съгласно закрепения в Приложение № 7 към НУРИВОВР стандартен формуляр на отказ за издаване на виза. Това представлява съществено процесуално нарушение, тъй като е пречка да бъде извършен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт с оглед проверката, която следва да извърши съда по чл. 168 от АПК относно компетентността на органа към датата на постановяването му, както и относно приложимия материален закон, респективно съответствието на акта с него. Горното представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на административния акт, съответно за отмяната му.

Независимо от горното, предвид отбелязването в оспорения акт относно факта на връчването му на жалбоподателя на 10.08.2022 г., може да бъде направен извод, че във всеки случай той е издаден преди този момент, тоест в периода от 09.06.2022 г. (дата на подаване на заявлението) до 10.08.2022 г.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи (л. 30) е възложено на ръководителите на дипломатическите представителства на РБ да определят с писмена заповед длъжностите лица, които да съставят и подписват формулярите по образец съгласно приложение № 7 – т. 3 от заповедта. В настоящия случай административният акт е подписан от В. А. – завеждащ консулската служба в Посолството на РБ в М., Р. Федерация. В изпълнение указания на съда, по делото са представени следните доказателства за оправомощаване на ответника: Заповед № 47 / 31.08.2022 г., с която временно управляващия посолството на Република България в Руската федерация е определил В. А., съветник, завеждащ „КС“ като лице с право да взема самостоятелни решения по заявленията за издаване на виза; Заповед № 48 от 31.08.2022 г., с която временно управляващ Посолството на РБ в Руската Федерация е определил В. А., съветник, завеждащ „КС“ за длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формулярите за отказ за издаване на визи е определен. В двете заповеди е отразено, че влизат в сила на 28.07.2022 г., тоест предвидено е обратното им действие.

Настоящият съдебен състав приема, че горепосочените заповеди за оправомощаване на ответния административен орган не могат да породят сочения в същите

ретроактивен ефект. Недопустимо е предвиждането на обратно действие на правоприлагащи актове с оглед необходимостта от правна сигурност. По същество обратното действие представлява преуреждане на обществени отношения със задна дата. В конкретния случай това е недопустимо и с оглед обстоятелството, че към 28.07.2022 г. оправомощаващият орган - временно управляващият посолството на Република България в Руската федерация, не е изпълнявал функциите на тази длъжност. Това е така, тъй като със заповед № 45/12.08.2022 г. е наредено функциите на временно управляващ да се изпълняват от М. Б., трети секретар, от 14.08.2022 г. до пристигането на титуляра. Преди тази дата М. Б. не е изпълнявала посочените функции, респ. не е била компетентна по смисъла на Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. да определя длъжностите лица, които да съставят и подписват формулярите по образец съгласно приложение № 7 – т. 3 от заповедта. Поради това най-ранният момент, от който заповед № 48/31.08.2022 г. за делегиране на компетентност на В. А. – завеждащ консулската служба в М., овластява същия с правомощието да постановява откази за издаване на визи, е датата на нейното издаване – 31.08.2022 г. Не са представени по делото други доказателства, относими към компетентността на органа преди 10.08.2022 г. – датата на връчване на оспорения административен акт. От друга страна, дори да се приеме, че е налице обратна сила на заповедите за оправомощаване, по делото не бяха ангажирани доказателства, че оспореният отказ е издаден след датата, на която е посочено, че влизат в сила – 28.07.2022 г.

Гореизложените обстоятелства обуславят категоричен извод, че оспореният отказ е издаден от некомпетентен орган, поради което следва да бъде прогласена нищожността му. На основание чл. 173, ал. 2, предл. първо от АПК преписката следва да бъде изпратена на компетентното длъжностното лице в Посолството на Република България в Руската Федерация за произнасяне по заявление от 09.06.2022 г., подадено В. А. М., след изпълнение на задължителните указания, дадени с мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на отказ за издаване на виза вид „D“, постановен от В. А. - завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в Руската Федерация – [населено място], по заявление за издаване на виза от 09.06.2022 г., подадено от В. А. М., гражданка на Руската Федерация.

ИЗПРАЩА преписката на компетентното длъжностното лице в Посолството на Република България в Руската Федерация за произнасяне по заявление от 09.06.2022 г., подадено В. А. М., след изпълнение на задължителните указания, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

